מישפט

הרס"ר המומחה ל"הטלת מים"

מי שרוצה להטיל מימיו, ייזהר מאד בבחירת המקום, שבו יעשה זאת, שאם לא כן הוא עלול להסתבך במישפט

לפעמים, כאשר אדם נקלע למישפט הנמצא בעיצומו, ומקשיב לכמה מילים פה

(המשך מעמוד 40)

בעיירה הספיקה בוודאי האשה הנמרצת לקומם נגדה לא מעט אוייבים ומקנאים, והשמועה היתה עוברת בבית־שאן כי בימי בחירות היא מסתובבת בעיר וברשותה „תיק מלא כסף", שבעזרתו היא קונה את קולותיהם של הבוחרים. מודעת לכך, נמ־נעה פולט בתקופת הבחירות האחרונות מלשאת אפילו ארנק בידיה, אך השמועות המשיכו להתפשט.

כל עדי הליכוד נתגלו כאנשים קשי־יום, החיים בשולי החברה. חלקם עברייי־נים מוכרים, חלקם מלחכי־פינכה. נכונה אמנם הערתו של נציג הליכוד, כי אנשים מסוג זה הם המועמדים הטבעיים למכירת

ח"כ מיזא
ספירת־לחי קשה

קולות, אולם נכון גם כי אלה מועמדים להצהיר תצהירי־שקר.

העד חזיזה, שהתלונן כי פוטר מעבודתו בעיריה, כקורא מוניי־מים, בגלל דבקותו בליכוד, התגלה כעובד רשלן ובלתי אח־ראי. עקב רשלנותו בקריאת המונים הת־קשתה המועצה לגבות את אגרות המים המגיעות מהתושבים, והוא הוזהר על כך כמה פעמים. עד שביום בו ביקר סגן ראש הממשלה, יגאל ידין, בבית־שאן, נת־גלה חזיזה כמלצר הראשי בארוחת הצ־הריים, בעת שקיבל משכורת כדי לקרוא מוניי־מים באותן השעות. ראש המועצה, שבירר היטב כי חזיזה אכן שרת שני אדו־נים, פיטר אותו ממישרתו.

גברת יפה עזרן, שסיפרה כי קיבלה 150 לירות מראש ועד העובדים של בית־שאן, כדי שתצביע עבור המערך, נתגלתה דווקא כפעילה מוכרת של המערך, שלא היה כל צורך „לבזבז" עבור קולה אפילו 150 לירות. ואכן, הסתבר כי קיבלה את הכסף כהלוואה, כדי שתוכל לנסוע לעפו־לה ולסדר את תעודת־הזהות שלה. היא גם התלוננה כי הופלתה לרעה, וכי אנ־שים אחרים קיבלו אלפי לירות, בעוד ש־חלקה היה 150 לירות בלבד.

ביסודיות ובדקדקנות ניתח השופט תי־אודור אור, בפסק־דין המשתרע על 60 עמודים, את עדויותיהם של אנשי הלי־כוד, אחת לאחת. והוא הגיע למסקנה כי כולם כאחד אינם דוברי אמת.

פסק־הדין מאשר את דברי ח"כ רוני מילוא כי היתה שחיתות בבית־שאן, אלא ששחיתות זו התגלתה בתצהירי הכוב של הליכוד.

ואמנם, בסוף פסק־הדין ממליץ השופט כי אותו צוות חקירה מישטרתי יחקור גם את המתלוננים, על מנת לברר אם אין מקום להעמידם לדין בגין תצהירים כוזבים.

סיכם את תוצאות המישפט עורך־דין דן שינמן, במיכתבו ליועץ המישפטי: „התו־פעה המדהימה הזאת, ששלושה־עשר עדים — והם כל עדי המערער — הוכחו כשק־רנים, מביאה למסקנה אחת ויחידה, כי היתה כאן עלילת שווא במובנה השלילי ביותר... אילו היו מובאים שני עדים או שלושה, ובית־המשפט לא היה מאמין להם, היו פני הדברים שונים. ואולם דווקא רי־בוי העדים ונפילתם הסיטונית היא היא הנותנת. התופעה הזאת היא ממש בומרנג החוזר אל משליכו ומכהו."

לכן ביקש נציג המערך מהיועץ־המיש־פטי, שימלא אחר המלצות השופט ויעמיד לדין את עדי הכוב.

למה סניגור? (ובמה סניגור?)

שני דורות: סניגורים יעקב הגלר ואורי וגמן
הוצאות הפרקליט: שליש למישרד, שליש למשכורת, שליש למס־ההכנסה

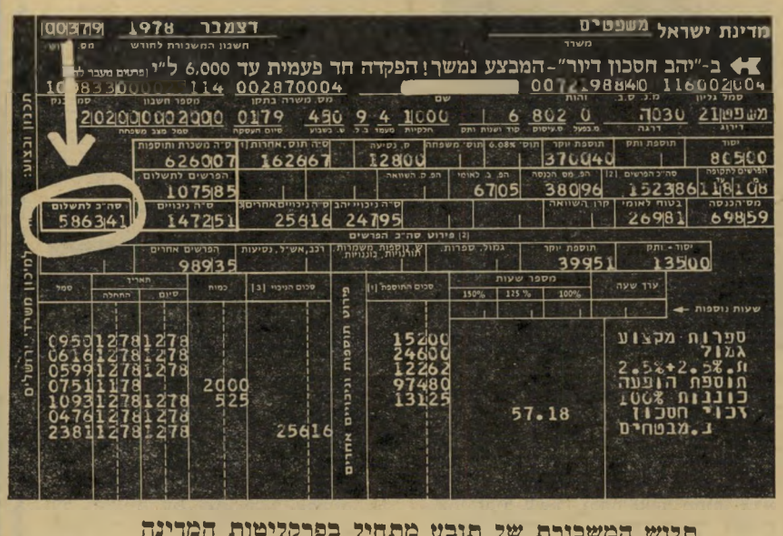

תלוש המשכורת של תובע מתחיל בפרקליטות המדינה
סה"כ לתשלום: 5863.41 ל"י

אשר עומד אדם לעשות עיסקה כלשהי הכרוכה בממון רב — לחתום חוזה, לקנות בית, להשכיר דירה — הוא לא יעז לעשות זאת ללא התייעצות עם עורך־דין. הרי מדובר כאן בכסף, וכיצד יסכן סכומים כאלה ללא עצת מומחה?

אולם כאשר צפוי אדם למישפט פלילי, במיוחד כשזו רק עבירת תנועה, או איזו עבירה קלה אחרת, הריהו מוכן לעתים קרובות לסכן את חירותו או את שמו הטוב. אם הוא משוכנע בחפותו יאמר: „הרי אינני אשם, וברור שבית־המישפט יזכה אותי, אז למה אני צריך סניגור?"

אדם בר־דעת לא יעלה על דעתו להת־חרות בווימבלדון, אם לא למד מימיו את חוקי הטניס. ואיש לא יעז להתחרות בשח־מת עם שחקן מיקצועי, ללא כל הכשרה מוקדמת. גם בית־המישפט הוא הצגה גדולה, שיש בה כללי מישחק נוק־שים מאד. אנשים לומדים שנים, כדי לה־שיג תעודת עורך־דין, וגם בקרב עורכי־הדין רק מיעוט בקיא בכללי המישפט ושם, הוא מתפתה לשאול את השאלה בנוסח הגששים: „זה בית־מישפט זה?"

והרי קטע מתוך פסק דין שקרא השבוע השופט יוסף מגורי־כהן בבית־מישפט ה־שלום בתל־אביב:

„בהופעתו בישיבה הראשונה, טען (ה־נאשם), כי נכנס כדי להטיל מים. אולם, זאת לא אמר, כשנחקר על־ידי המיש־טרה, וגם העדים שהופיעו וביניהם השוטר רס"ר יעקב אסולין, שענה לשאלות הנא־שם אמר, 'אילו היית אומר לי שהשתנת, הייתי אומר לך שתראה לי,' והוסיף שיש לו ניסיון בעניין זה."

התענייגותה של התביעה והמישטרה ב„הטלת מימיו" של מריו וינר, חייל צעיר בשירות חובה, התעוררה בעיקבות המיק־רה הבא:

לפני כחצי שנה, נתפס מריו בחניון של בית דירות בבת־ים, בשעה אחת עשרה וחצי בלילה. השכן שעצר אותו ביקש ממנו להזדהות. מריו לא ברח, אלא מסר את תעודת החוגר שלו, הסכים לחיפוש על גופו, שהעלה רק צרור מפתחות קטן, וחיכה בשקט לבוא המישטרה.

כאשר באה המישטרה, סיפר מריו, כי הסתתר בחניון, כיוון שברח מקבוצת בחו־רים שאיתם התקוטט, וראה אותם ממשי־כים ללכת, בעוד הוא מסתתר בחניון.

אחרי שנחקר במישטרה, נפתח נגדו תיק, והוגשה תביעה פלילית לבית־מישפט השלום. הוא נאשם בשני פרטי אישום: ניסיון לגניבה ממכונית קורטינה שלידה עמד, והשגת גבול פלילית במטרה לבצע עבירה.

אחרי שנתברר, כי הקורטינה היתה נעו־לה, וכי איש לא פתח את דלתה, ביקשה התביעה בהגינותה הרבה מבית־המישפט למחוק את פרט האישום הנוגע לניסיון הגניבה, ונותר רק הסעיף של השגת ה־גבול הפלילית.

עניין חשוב מאד. ניכר היה בשופט, כי אחרי שישה חדשי מישפט ניראה לו אוולי לטפל בתביעה פעוטה של השגת גבול פלילית, שבפניה התגונן הנאשם בטענת „הטלת המים", הוא שאל את התו־בע פקד גוטברג: „לאחר שמחקת מחצית האשמה, מה נשאר? האם זה עניין ציבורי כל־כך חשוב?"

התובע היה בטוח, כי זה עניין חשוב מאד. הוא טרח וטען, כי אם אדם נכנס לחצר להטיל מימיו, הרי שזה קינטור „פר אכסלנס" לבעלי הרכוש ודייריי הבית.

(המשך בעמוד 48)